

за зародишъ на театрални дружества у насъ, които да даватъ по полезни и по възвишени забавления отъ онѣзи, на които нашето население е навикнжло въ тъмнитѣ дни на робуванието си. Наистена, че днесъ театра е много изпаднажлъ отъ първото си значение, и жаждата за пари у хора бѣзъ съвѣсть и начала сж го унизили до тамъ, щото да служи толкозъ за развращени е на правитѣ и умоветѣ, колкото и за възвишение на чувствата. Но това не ще каже че театра е съвсѣмъ вредителенъ. У Европейскитѣ народи той си е принесълъ на врѣмето ползитѣ, и като средство за прокарване и обобщаване на полезни идеи, а най вече за обработванието и усъвършенствуванieto на языка, той може да спомогне и намъ.

За жалость че у насъ има, както казахми, твърдѣ малко добри пиеси, и ний неможемъ да са похвалимъ, че тѣзи пиеси отговарятъ на цѣльта си, или че представятъ нѣкоя изящность въ съчинение и языкъ. Като изключимъ „Криво-разбраната Цивилизация“ на Войниковъ, „Иванко Убиеца“ на Друмевъ и два три чужди преводи, другитѣ било оригинали или преводи, едвали заслужватъ името си; и една отъ причинитѣ, които сж ни подбудили да преведемъ една отъ Шекспировитѣ пиеси, макаръ и не отъ най изящнитѣ му, е не само да дадемъ нова пиеса за представление на Българската публика, но и единъ добъръ примѣръ за подръжание по живость въ представленията, разнообразность въ сценитѣ и характеритѣ, планъ и цѣль въ съчинението за онѣзи, които желажтъ да посвятяватъ врѣме и трудъ въ списванието на театрални съчинения. На това ни е насърчило не по малко и слабото, онова движение, което сега отскоро е зело да се показва у народа ни къмъ мирното умствено развитие, което бѣше най отлечителната и най благонадеждната черта на общественныйтъ ни животъ въ послѣднитѣ врѣмена на турското владичество, — движение,